

# BINE AI VENIT PE TĂRÂMUL DE MIJLOC

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ TÂRZIE DE NOIEMBRIE, când eram în clasa a șaptea, tragedia a lovit familia noastră și a împărțit timpul în două: viața de dinainte și de după accident.

Timp de cincisprezece ani, de dinainte de accident, părinții mei slujiseră împreună, plantând biserici în partea de sud-est a statului Idaho. Sora mea, prima născută, avea treisprezece ani. Frații mei mai mici aveau nouă, respectiv patru ani, iar mezinul era bebeluș. Eu aveam doisprezece ani. Bunicul meu din partea tatălui murise, iar părinții mei se pregăteau în grabă să plece la înmormântare în Michigan. Ca să ajungă la timp, trebuiau să conducă toată noaptea. Dintre noi cinci, copiii, patru rămâneam acasă, în Idaho, urmând să fim duși la diferiți prieteni de familie. Jamie, fratele meu în vârstă de două luni, avea să călătorească împreună cu părinții mei, fiindcă mama alăpta. Părinții noștri aveau să fie plecați mai multe săptămâni.

Luna trecută, în timp ce căutam printr-o cutie cu poze de familie, am descoperit un bilet scris frumos de mână de către mama mea cu treizeci și cinci de ani în urmă. În bilet ea îmi spunea cum să am grijă de fratele meu în vârstă de nouă ani, Jon, cât timp ei lipseau. Parcurgând lista aceea, am remarcat scrisul frumos de mână al mamei și atenția ei la detalii:

1. Tichetul de masă caldă trebuie să fie plătit luna – 2.25 dolari pe săptămână.
2. Mașina de gunoi vine joia.
3. Ora de culcare a lui Jon este 9.
4. Autobuzul lui Jon vine la 8:35 dimineața și îl aduce acasă la 15:45 după amiază.

5. Cearșafuri curate găsești în cufăr. Câteva găsești și în dulapul din sufragerie.
6. Timer-ul de la uscător nu funcționează cum trebuie. Dacă pui în el multe rufe, setează-l la zece minute, dacă sunt mai puține, la 50-60 de minute.
7. Medicul nostru din Poky (Pocatello, Idaho) este domnul Brydon, dar mergem și la Dr. Thurson, în Blackfoot, mai aproape de noi. Dacă Jon are nevoie de un medic, probabil îți va fi mai ușor să-l duci la doctorul Thurson.

Mulțumesc că mă ajuți. Noi o să vă mai sunăm, să vedem ce faceți. Ne întoarcem acasă pe 15 decembrie. O să fim plecați o vreme!

În noaptea aceea, pe autostrada 80 din vestul statului Nebraska, microbuzul familiei noastre a ieșit de pe șosea și s-a rostogolit de mai multe ori înainte să se oprească. Tatăl meu și fratele meu mai mic au suferit răni ușoare. Mama a fost azvârlită din microbuz și a murit câteva ore mai târziu la un spital dintr-o localitate din apropiere.

Nu eram pregătiți să o pierdem. Eu nu eram pregătit să o pierd.

Încercând să redau cu acuratețe dezastrul emoțional prin care am trecut în zilele acelea, să spun că eram *năucii* este insuficient.

Când alergam și intram în casă, după ce coboram din autobuzul școlii, mama era întotdeauna acasă. Casa noastră galbenă de pe strada Jewell era o clădire cu două nivele, cu un palier care se deschidea spre scări, care duceau atât în sus, cât și în jos. Ritualul meu zilnic de intrare în casă începea cu strigătul de pe palier că am ajuns acasă. Cred că făceam asta ca să-mi dau seama dacă mama se afla la etaj sau la parter. După accident, m-am pomenit că făceam același lucru, după ani de zile de obișnuință. Alergam pe alee, intram în casă și strigam, „Mamă! Sunt acasă!” Tăcerea asurzitoare mă trezea însă repede la realitate: mama murise. Locul ei în casă era gol.

La câteva luni după accident, tata a acceptat un post de profesor și administrator la un mic colegiu biblic, și familia noastră s-a mutat în East Grand Rapids, Michigan. Era un oraș cu o comunitate înstărită, cu case vechi din cărămidă, peluze bine întreținute și copaci maturi. Tata a găsit o casă drăguță nu departe de locul lui de muncă, la un preț

foarte bun. Însă, din punct de vedere social, eu nu m-am putut integra în locul acela.

În orice oraș, anii de liceu pot fi o perioadă dificilă, și probabil nu m-aș fi putut integra nicăieri. Numai că s-a întâmplat ca aici să fie locul în care stângăcia mea să fie pusă sub lupă, din cauza diferențelor culturale mari. Blackfoot, Idaho, locul unde îmi petrecusem anii de școală primară, pur și simplu nu mă pregătise pentru viața din înstăritul oraș East Grand Rapids.

Din punct de vedere vestimentar, încălțămintea locului era o anumită marcă de pantofi, pe care nici măcar nu o cunoscusem înainte să intru la școala din East Grand Rapids, care era frumos așezată lângă lacul Reeds. Până când blugii de firmă au venit la modă, pantalonii purtați erau marca Levis. Eu eram puștiul din Idaho, care purtam la școală blugi Wrangler, prea scurți pentru mine, adidași Keds și aceeași cămașă în fiecare zi.

La scurt timp după sosirea noastră în Michigan, tata s-a logodit și s-a însurat cu o tânără secretară și absolventă de puțin timp a colegiului biblic unde lucra. Carolyn avea douăzeci și unu de ani când a devenit mamă pentru doi preșcolari, un școlar și doi adolescenți. Carolyn este unul dintre cei mai minunați oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Este veselă și grijulie, și a fost darul lui Dumnezeu pentru familia noastră. Nu e însă foarte greu să-ți imaginezi că tranziția de la statutul de secretară necăsătorită la acela de soție și mamă a cinci copii nu a fost deloc ușoară.

Pe tot parcursul clasei a opta am încercat să-mi găsesc echilibrul. Până la sfârșitul clasei a noua, am reușit să-mi revin puțin. Îmi schimbam mai des cămășile. Nu mai purtam blugi Wrangler și îmi făcusem câțiva prieteni. Speram ca lucrurile să se așeze până la urmă. Apoi, la sfârșitul clasei a noua, tata ne-a anunțat că urma să ne mutăm în Sacramento, California. M-am înnegrit de furie. Nu-mi venea să cred că trebuia să o iau din nou de la capăt.

Perioadele de tranziție au fost extrem de dure. Începusem clasa a șaptea locuind în siguranță într-un orașel în care îmi petrecusem toți anii de școală de până atunci. După trei ani, o înmormântare, o nuntă și două mutări în cealaltă parte a țării, începeam clasa a zecea în California. Mă aflu pe Tărâmul de mijloc.

M-am gândit adesea la această perioadă plină de haos, în care îmi pierdusem cu totul busola. Am meditat și la intervenția și mila lui Dumnezeu în timpul acestei perioade dificile de tulburare și tranziție. Cred că perioada asta prin care am trecut ca familie m-a făcut să am compasiune față de cei care trec prin perioade similare de tranziții dificile.

### **Tărâmul de mijloc**

Tom stă tăcut în camera lui de zi, cu lumina stinsă. Este după miezul nopții și copiii dorm. Astăzi trebuia să perfecteze vânzarea unei case, dar totul s-a anulat. Tranzacția nu a fost amânată, ci anulată. Afacerea a căzut. Bărbatul stă în întuneric, repetând numărul care nu-l lasă să doarmă. *Trei case*, își spune el. *Am vândut trei case anul ăsta. Cu doi ani în urmă, până cam prin vremea asta, am vândut douăzeci și șapte de case, o casă la fiecare două săptămâni. Cât timp vom mai putea continua așa? Cât timp va mai trebui să luăm din fondul de pensie ca să ne plătim facturile lunare? Ar trebui să-mi găsesc un al doilea loc de muncă, până când lucrurile se schimbă? Și dacă în următorii ani nu se schimbă nimic? Acum cheltuiesc bani cu nemiluita, sacrificând viitorul pentru a supraviețui în prezent. Și dacă renunț la vânzările imobiliare, ce altceva aș putea face, ceva la care să mă pricep? Ce altceva aș putea alege ca o nouă carieră?*

„Trei case“, șoptește el cu voce tare.

Acesta este Tărâmul de mijloc – unde viața nu mai este așa cum a fost odată și unde viitorul stă sub semnul întrebării.

.....

Somnoroasă, Karen se întinde după telefon. Ceasul arată ora 3:17. Înainte să spună „alo“, face un scurt inventar mental: *Sunt toți copiii acasă?* Femeia este îndeajuns de trează încât să-și dea seama că, fie cineva a format numărul greșit, fie familia va primi o veste groaznică.

„Alo“, mormăie ea.

Karen simte cum se învâрте camera când aude vocea surorii ei la celălalt capăt al firului:

„Karen, a avut loc un accident.“

În ziua ce începe, rutina obișnuită a lui Karen, adică la muncă, la biserică și la tenis va fi dată peste cap, iar femeia se va găsi pe holurile unui spital, unde va sta de veghe toată noaptea lângă unitatea de terapie intensivă, unde cineva drag se va zbate să supraviețuiască.

Acesta este Tărâmul de mijloc – unde rutina și viața obișnuită sunt zguduite din temelii.

.....

Pentru mulți dintre noi, călătoria pe Tărâmul de mijloc începe brusc, precum în cazul lui Karen sau al meu, cu câteva cuvinte care cad în viața noastră precum o bombă:

„Sunteți concediat.“

„Nu te mai iubesc.“

„Tumoarea este malignă.“

„Comitetul bisericii se întrunește ca să ia în discuție situația ta.“

„Mamă, tată, sunt gravidă.“

„M-am răzgândit în privința nunții.“

„Tată... sunt la secția de poliție.“

„Eu și mama ta divorțăm.“

„Ne mutăm.“

„Cred că mama a suferit un atac cerebral. În cât timp poți ajunge la spital?“

Cu o singură frază, viața noastră se schimbă radical și dintr-o dată ne găsim într-o lume nouă, ca și cum am fi aruncați dintr-un tren în mișcare. Îngroșăm rândurile șomerilor, ne alăturăm celor care se pomenesc dintr-o dată singuri, în valea celor care suferă, învățăm vocabularul chimioterapiei sau rutina săptămânală a vizitelor la domiciliu ale asistentei medicale. În momentele în care suntem cel mai încrezători, mai plini de credință, ne spunem că ne vom pune din nou pe picioare și că vom găsi cumva un echilibru în acest nou normal, dar, deocamdată, ne aflăm pur și simplu la „mijloc,“ și nu avem habar cum să navigăm pe aceste ape tulburi.

În timp ce unii sunt aruncați pe acest tărâm, se trezesc brusc aici, alții au parte de o intrare mai lentă, aproape imperceptibilă, precum Tom, agentul de vânzări imobiliare. O căsnicie se erodează ani la